

SI KABAYAN

7 Dongeng Si Kabayan

Dongeng lucu lenyepaneun

Tokoh rekaan Sunda anu majar lucu, tapi rehe jeung pikasebeleun mitoha. Naha enya ngan sakitu-kituna?

SundaBlog: <http://sunda-blog.blogspot.com>

Facebook: <http://www.facebook.com/sundablog>

Si Kabayan Ngala Roay

Dina hiji peuting Si Kabayan diajak ngala roay ku mitohana. Isukna, isuk-isuk bral ka haruma, rada jauh ti lemburna. Di jalan taya nu ngomong sakemék-kemék acan, sumawonna Si Kabayan da puguh tunduheun kénéh. Tuman héés nepi ka beurang, ari ieu isuk kénéh geus digugubrag dititah hudang.

“Teu kaharti ku mitoha,” ceuk dina pikirna, Sakitu geus kolot na aya kadedemes-kadedemes teuing kana dunya téh. Na keur naon dunya ari lain keur nyenangkeun awak? Ari ieu kalah jadi hukuman. Keun sia geura engké...”

Barang nepi ka huma pék ngala roay. Mitohana pohara getolna. Ari Si Kabayan mah meueus-meueus randeg, meueus-meueus janteng, teu kaur beubeunangan balas ngahuleng jeung ngarahuh bawaning sangeuk digawé. Siga-sigana mah rada mumuleun Si Kabayan téh.

Luak-lieuk, béh karérét karung wadah roay. Jol aya ingetan pikasenangeun. Gelenyu Si Kabayan imut.

“Mitoha! Mitoha!”

“Heuy!”

“Kula rék ka cai heula ieu mules beuteung. Bisi rada lila, dagoan nya! Ati-ati mun mitoha ninggalkeun!”

“Heug! Ulah lila teuing baé.”

“Kumaha engké wé, da kasakit mah ari datang kawas kilat, ari undur kundang iteuk.”

Bari ngomong téh mitohana tonggoy baé ngalaan roay teu luak-lieuk. Si Kabayan sup asup kana karung wadah roay. Awakna dipurungkutkeun bari ngareumpeukkan manéh ku roay nepi ka teu katémbong.

Barang bro mitohana ngabrukkeun roay kana karung, dideuleu karung geus metung, ret ku manéhna dicakupkeun dipocong ditalian, dijungjung-jungjung. “Duh beurat naker,” omongna. Geus kitu gék diuk ngadagoan Si Kabayan.

Si Kabayan didagoan téh ambleng baé, sedeng poé geus reup-reupan. “Naha Si Kabayan bet ambleng baé?” ceuk mitohana ngomong sorangan. “Moal salah meureun terus balik da gering. Éta mah Si Kabayan, naha aya mangkeluk. Benerna mah bébéja heula ka kolot, rék balik téh. Ieu mah léos baé. Aya jelema.”

Rigidig karung roay dipanggul. Édas beurat naker,” omongna. “didedet teuing, ieu mani teuas kieu. Bari dirampa-rampa karungna.

Barang datang ka imah, sok diteundeun di dapur dina raranjangan. Tuluy dibuka beungkeutan karung téh ku mitoha awéwé, bari ngomong, “Euleuh cukul pelak roay urang téh nya, mani sakieu lobana.”

“Hih, tacan kaala kabéh éta gé, da kaburu pinuh, karungna leutik teuing,” jawab mitoha lalaki, “Kakara gé saporona meureun. Bari étaeun, manéhna, teu ngadéngé Si Kabayan, kumaha geringna?”

“Baruk gering? Teu nyaho kaula mah. Panyana jeung andika ka huma.”

“Puguh baé tadi isuk, tapi ti dituna balik ti heula, nyeri beuteung.”

“Aéh-aéh, kutan! Cik manéhna ieu bantuan ngudulkeun roay, bet beurat naker.”

Ana bro téh diudulkeun ku duaan, burulu roay bijil sabagian da sereg dina liang karung. Ku sabab mereketengteng karungna dihantem digeujleug-geujleug, na...ana boréngkal téh Si Kabayan ragrag kana raranjangan morongkol. Mitoha awéwé ngajerit bawaning ku reuwas. Mitoha lalaki ngejat mundur ka tukang awahing ku kagét.

Si Kabayan, “Hé, hé, hé, da capé!” Bari balaham-béléhém.

“Si Bedul téh geuning Si Kabayan,” ceuk mitoha awéwé.

“Da capé, mitoha! Jeung ieu, ku ngeunah dipunggu ku mitoha téh.”

“Aya adat-adatan, na sia kitu peta ka kolot téh!” ceuk mitoha awéwé. Ari mitoha lalaki léos baé ka imah. Haténa ngunek-ngunek ambek, hayang males.

“Isuk mah anggeuskeun ngala roay téh jeung Bapa, Kabayan! Sing bener ulah goréng polah kitu ka kolot pamali deuleu matak doraka,” ceuk mitoha awéwé.

“Heug, moal mitoha.”

Isukna bral Si Kabayan jeung mitoha lalaki ka huma deui. Datang-datang rétop metikan roay, garetol naker. Mitohana rét deui rét deui ngarérét ku juru panon ka Si Kabayan. Si Kabayan tonggoy baé ngalaan roay. Sigana mah inget kana papatah mitoha awéwé, éstuning junun ayeuna mah kana gawéna téh.

Nempo Si Kabayan jongjon digawé, kuliwed les baé mitohana téh. Si Kabayan mah terus baé ngalaan roay nepi ka karungna téa pinuh pisan. Ret dipangrodkeun liang karung téh. Reketek ditalian.

“Na kamana mitoha bet euweuh? Moal salah ninggalkeu meureun, keuheuleun kénéh urut kamari. Kajeun ah! Aing gé rék balik. Rék digusur baé ieu karung téh, da teu kabawa dipanggul mah,” bari ngomong kitu, bluk karung téh digulingkeun. Durugdug digusur.

“Kabayan! Kabayan!” Ceuk sora jero karung. “Ieu aing, mitoha sia ulah digusur!”

Reg Si Kabayan eureun, “Ah puguh roay, roay!” Bari gaplok dipeupeuh karung téh. Durugdug deui digusur.

“Kabayan! Bapa deuleu ieu, lain roay!”

“Roay! Roay!” Bari terus digusur.

Barang datang ka dapur, gebrug ditinggangkeun kana rarangjangan, “Ek!” Sora jelema nu titeundeut.

“Tah mitoha awéwé, roay sakarung!” Bari léos manéhna mah indit ka cai.

Barang diudulkeun eusina, gurubug salakina ragrag bari gegerungan. Awakna daronglak raraheut urut digugusur anu sakitu jauhna. Pamajikan anu kira-kira kagéteunana Tuluy diubaran ku cilebu. Meunang dua poé mitoha lalaki teu bisa hudang-hudang acan.

(Tina Lima Abad Sastra Sunda, karya Wahyu Wibisana, spk.)

Si Kabayan Ngala Nangka

Si Kabayan dititah ngala nangka ku mitohana. “Nu kolot ngala nangka téh, Kabayan!” Ceuk mitohana. Kencling Si Kabayan ka kebon, nyorén bedog rék ngala nangka. Barang nepi ka kebon, Si Kabayan alak-ilik kana tangkal nangka. Manggih nu geus kolot hiji tur gedé pisan. Tuluy waé diala. Barang dipanggul kacida beuratna.

“Wah, moal kaduga yeuh mawana, “ pikir Si Kabayan téh. Tuluy wé nangka téh ku Si Kabayan dipalidkeun ka walungan. Jung waé balik ti heula, da geus kolot ieu!” ceuk Si Kabayan téh nyarita ka nangka.

Barang tepi ka imah, Si Kabayan ditanya ku mitohana.

“Kabayan, meunang ngala nangka téh?”

“Komo wé meunang mah, nya gedé nya kolot,” témbal Si Kabayan.

“Mana atuh ayeuna nangkana?” Mitohana nanya.

“Har, naha can datang kitu? Apan tadi téh dipalidkeun dititah balik ti heula, ceuk Si Kabayan téh.

“Ari manéh, na mana bodo-bodo teuing. Moal enya nangka bisa balik sorangan!” Mitoha Si Kabayan keuheuleun pisan.

“Wah nu bodo mah nangkana, kolot-kolot teu nyaho jalan balik,” ceuk Si Kabayan bari ngaléos.

(Tina Lima Abad Sastra Sunda, karya Wahyu Wibisana, spk,)

Si Kabayan Ngalamun

MITOHA Si Kabayan keuheuleun pisan, sabab Si Kabayan sok ngalamun wae. Digawe bari ngalamun, dahar bari ngalamun, mandi bari ngalamun komo di paciringanmah mani beuki anteng ngalamuna teh...

Sakali mangsa Si Kabayan manggih endog meri, ngagoler dina jarami di sawah mitohana. Si Kabayan atoheun pisan, gancang endog meri teh di bawa kaimah ditembongkeun ka pamajikanana.

“Sukur, ka dieu urang kulub, keur Si Encid,” ceuk pamajikan Si Kabayan.

“Montong” tembal Si Kabayan, “Anggur mah rek dipegarkeun, dihijikeun jeung hayam bapa, nu ayeuna keur nyileungleum” tembal Si Kabayan. Ti dinya endog teh di teundeun hareupeunnana bari di taksir.

“Kumaha akang wae atuh, ngan ayeuna mihape budak, uing rek ngisikan heula” ceuk pamajikanana bari ngajinjing boboko rek ngisikan di pancuran.

Si Kabayan cingogo di harudum sarung bari nyanghareupan endog. Budak mah di antep wae sina kokorondangan dina palupuh, ari manehna anteng ngalamun deui, kieu ngalamuna teh....

“Endog teh pasti megar, heug bikang, engke pasti ngendog deui. Upamana wae ngendogna sapuluh terus di pegarkeun deui, megar deui jadi boga sabelas meri tah, pek kabeh ngendog deui, mun endogna sapuluhan jadi boga 110 endog, beuki lila meri teh beuki loba. Endogna oge pasti beuki loba. Aing rek jadi bandar endog, endog di jualan aing jadi loba duit. Duitna dibeulikeun domba bikang. Dombana baranahan tepi ka aing loba domba. Dombana dijual kapasar, terus di beulikeun munding sarakit. Munding oge baranahan, aing bakal loba munding... adeuh.. huhuy... munding aing mani loba di sawah.....”

Keur kitu, geprak wae endog Si Kabayan teh dibaledog ku pamajikanana tepi ka peupeus, sihareng endog teh kacingcalang.

“Kabayan, cing atuh kana ngalamun teh mani kamalinaan, tuh tenjo Si Encid mani buncunur sirahna tidagor kana tihang, da di antep wae...”

Si Kabayan kalahka molotot ka pamajikannana.

“Kunaon munding aing di ruksak ku maneh..? Rasakeun ieu paneunggeul..” ceuk Si Kabayan bari ngamang-ngamang sapu.

Pamajikan Si Kabayan sieuneun, tuluy lumpat ka imah kolotna, bari ngais budak. Si Kabayan ngudag bari angger ngamang-ngamang sapu.

Mitohana norojol ti imah, tuluy nanya ka Si Kabayan.

“Ku naon maneh teh Kabayan kawas nu teu eling..”

“Bongan munding uing di ruksak ku Si Iteung..”

“Na timana maneh boga munding...?”

“Pan tina ngajual ladang endog asal na mah..” tembal Si Kabayan

“Bohong ketang, ngalamun wungkul, barina ge endogna kacingcalang..” Si Iteung nambalang.

“Euh kitu..” ceuk mitohana.. ,”paingan atuh kebon aing, mani ledug di ranjah munding, ari maneh boga munding mah, hayoh gantian, mun teu di gantian di laporkeun ka pulisi..”

“Ampun pa..” ceuk Si Kabayan “Abdi mah teu gaduh bulu-buluna acan munding teh, eta mah lalamunan. Hayu Iteung urang balik..” Si Kabayan ngajak balik pamajikanana. Mitohana gogodeg.

Isukna Si Kabayan dititah ngala kalapa ku mitohana, tina sapuluh kalapa, Si Kabayan bakal di buruhan kalapa sa hulu. Si Kabayan atoheun pisan, terekel wae naek kana tangkal kalapa rek ngala kalapa nu kolot.

Barang nepi ka luhur tuluy diuk sidengdang dina sela-sela dahan kalapa, teng wae ngalamun.

“Buruh ngala kalapa rek di jual, ladangna di beulikeun kana endog hayam, tuluy di pegarkeun, pek di ingu. Hayamna beuki loba, endogna ge rea deuih, endog di jual ka pasar, aing jadi bandar endog. Tina ladang endog aing rek meuli domba, domba oge ngareaan.... aing jadi bandar domba, tina bati domba aing rek meuli munding... eh ketang moal, moal meuli munding bisi ngaruksak sawah mitoha... ah rek meuli kuda wae. Kudana kuda balap.. kuda Ustrali nu jangkung tea, aing jokina...plok.. plok kudana di lumpatkeun...”

Bari ngalamun kitu teh Si Kabayan reurendeukan dina palupuh kalapa.

“Kuda teh beuki tarik lumpatna... horseh kotoplak...kotoplak.....” Si Kabayan beuki motah wae diukna dina palapah kalapa, tepi ka palapah teh pepelenoyan. Kulantaran motah teung palapah teh potong, Si kabayan ngoleang kabawa ku palapah kalapa. Gebrus wae ka balong. Untungna kalapa teh sisi balong, Si Kabayan pipina bared keuna regang awi, sukuna tipalitek, untung teu potong oge.

Ti harita Si Kabayan kapokeun, tara ngalamun dina tangkal kalapa..... duka tah mun di tempat sejen mah.

Si Kabayan Ngadeupaan Lincar

Si Kabayan jalma miskin taya kaboga. Di sakampung éta mah pangmalaratna baé meureun. Imahna teu béda ti saung butut. Ari pagawéanana, kitu wé buburuh ngoréd.

Béda deui jeung tatangga Si Kabayan, bandar munding anu kacida beungharna. Sawahna lega, kebonna puluhan héktar, imahna gé nya gedé nya agréng.

Sakali mangsa tatangga Si Kabayan téh hajat gedé, ngawinkeun anakna. Ondangana kacida lobana, boh ti nu jauh boh ti nu deukeut. Carék wiwilanganana salembur éta mah diondang kabéh, iwal Si Kabayan.

Si Kabayan jeung pamajikanana teu kira-kira waé nalangsaeunana. Tuluy waé Si Kabayan téh ngalaan baju, kencling indit ka pipir imah nu boga hajat, pék ngadeupaan lincar.

“Sadeupa, dua deupa, tilu deupa, ...,” cenah.

Sémah kacida kagéteunana, nénjo kalakuan Si Kabayan kitu téh. Saréréa ngariung nénjokeun Si Kabayan ngadeupaan imah nu boga hajat.

Pribumi ogé norojol; barang ngadéngé rebut-ribut di luar téh, gancang kaluar. Ari rét ka Si Kabayan, manéhna ngajenghok, tuluy nanya ka Si Kabayan.

“Ku naon Kabayan, manéh téh ngadeupaan lincar? Bet éta jeung teu dibaju kitu, kawas budak waé.”

Témbal Si Kabayan, “Wah, mun kolot gé diondang.”

Nu boga hajat pohara éraeunana, rumasa ngabéda-béda jelema. Gancang waé nyarita.

“Kapan ti kamari gé diondang. Manéhna mah sok pohoan. Gancang balik, dibaju heula, engké ka dieu, sakalian bawa pamajikan,” kitu ceuk nu boga hajat téh.

Si Kabayan kacida atoheunana.

Si Kabayan Ngala Tutut

Cék Ninina, “Kabayan ulah héés beurang teuing, euweuh pisan gawé sia mah, ngala-ngala tutut atuh da ari nyatu mah kudu jeung lauk.”

Cék Si Kabayan, “Ka mana ngalana?”

Cék ninina, “Ka ditu ka sawah ranca, nu loba mah sok di sawah nu meunang ngagaru geura.

Léos Si Kabayan leumpang ka sawah nu meunang ngagaru. Di dinya katémbong tututna loba, lantaran caina hérang, jadi katémbong kabéh. Tututna pating golétak. Tapi barang diteges-teges ku Si Kabayan katémbong kalangkang langit dina cai. Manéhna ngarasa lewang neuleu sawah sakitu jerona. Padahal mah teu aya sajeungkal-jeungkal acan, siga jero sotéh kalangkang langit. Cék Si Kabayan dina jero pikirna, “Ambu-ambu, ieu sawah jero kabina-bina caina. Kumaha dialana éta tutut téh? Lamun nepi ka teu beunang, aing éra teuing ku Nini. Tapi éta tutut téh sok dialaan ku jalma. Ah, dék dileugeutan baé ku aing.”

Geus kitu mah Si Kabayan léos ngala leugeut. Barang geus meunang, dibeulitkeun kana nyéré, dijejeran ku awi panjang, sabab pikirna dék ti kajauhan baé ngala tutuna moal deukeut-deukeut sieun tikecebur. Si Kabayan ngadekul, ngaleugeutan tutut méh sapoé jeput, tapi teu aya beubeunanganana, ngan ukur hiji dua baé. Kitu ogé lain beunang ku leugeut, beunang sotéh lantaran ku kabeneran baé. Tutut keur calangap, talapokna katapelan ku leugeut tuluy nyakop jadi beunang. Lamun teu kitu mah luput moal beubeunangan pisan, sabab ari di jero cai mah éta leugeut téh teu daékeun napel, komo deui tutut mah da aya leuleueuran. Di imah ku ninina didagoan, geus ngala salam, séréh jeung konéng keur ngasakan tutut. Lantaran ambleng baé, tuluy disusul ku ninina ka sawah. Kasampak Si Kabayan keur ngaleugeutan tutut.

Cék ninina, “Na Kabayan, ngala tutut dileugeutan?”

Cék Si Kabayan, “Kumaha da sieun tikecebur, deuleu tuh sakitu jerona nepi ka katémbong langit.”

Ninina keuheuleun. Si Kabayan disuntrungkeun brus ancrub ka sawah. Cék Si Kabayan, “Heheh él da déét.” (*Tina Lima Abad Sastra Sunda.*)

Si Kabayan Moro Uncal

Isuk kénéh Si Kabayan jeung mitohana geus harudang, lantaran poé éta rayahat rék moro uncal.

Urang kampung geus saraged, maké calana sontog, samping dibeubeurkeun kana cangkéng, bedog panjang nyolégréng. Sawaréh marawa tumbak. Anjing ragég geus hayangeun geura ngudag boroan ka leuweung.

Nénjo batur saraged téh Si Kabayan mah teu ieuh kapangaruhan. Manéhna mah ngaléléké, maké sarung dikongkoyangkeun. Batur-batur marawa bedog, manéhna mah kalah mawa péso raut.

“Keur naon mawa péso raut, Kabayan?” tatanggana nanya.

“Keur nyisit uncal,” jawabna.

Nu rék moro laju indit. Tepi ka leuweung, der ngasruk. Anjing ragég ti kulon, ti kalér, ti wétan. Jalma-jalma pating corowok. Nu megat ayana di beulah kidul, lebah bubulak.

Ari Si Kabayan misahkeun manéh. Manéhna mah nangtung handapeun tangkal jambu batu bari tatanggahan, néangan jambu asak.

Keur tatanggahan, gorowok nu ngagero, “Pegaat...!”

Si Kabayan ngalieuk. Ari torojol téh ti jero rungkun, uncal jaluna. Tandukna ranggah.

Si Kabayan can nyahoeun uncal. Cék pangirana uncal téh sagedé anak embé. Nu matak barang nénjo sato nu siga kuda bari tandukan téh, ngan térékél wé manéhna naék kana tangkal jambu. Teu bisa luhur naékna téh da kagok ku sarung. Manéhna nangkod kana dahan panghandapna, sarungna ngoyondon.

Kabeneran uncal téh lumpat ka handapeunana pisan. Si Kabayan peureum, sieuneun kaparud ku tanduk uncal nu sakitu ranggahna.

Si kabayan teu kira-kira reuwaseunana barang karasa aya nu ngabedol ti handap. Ari diténjo horéng tanduk uncal téh meulit kana sarungna. Uncal ngarengkog, tuluy babadug hayang ngalésotkeun tandukna. Kadéngé

ambekanan hos-hosan. Si Kabayan beuki pageuh muntangna, uncal beuki rosa ngamukna, tapi tandukna kalah beuki pageuh kabeulit ku sarung. Si Kabayan beuki geumpeur, sepa taya getihan.

“Tuluuuuung....tuluuunngg...., ieu aing ditubruk uncal...!” Si Kabayan gegeroan ménta tulung.

Teu lila burudul nu moro nyalampeurkeun. Nénjo uncal abrug-abrugahn téh, teu antaparrah deui belewer wé ditumbak. Uncal ngajéngjéhé. Jekok-jekok pada ngadékan tepi ka rubuhna. Uncal ngajoprak. Si Kabayan gé ngalungsar gigireunana bari rénghap ranjug.

Nu ngariung uncal hélokeun.

“Kumaha ditéwakna ucal sakieu badagna, Kabayan?”

Si Kabayan nangtung lalaunan bari cungar-cengir., “Ah gampang. Uncal mengpegan ka handapeun tangkal jambu, ku kuring dipegat. Barang geus deukeut, dirungkup wéh tandukna ku sarung . Tuh geuning sarungna ogé tepi ka rangsak saroéh. Geus karungkup mah teu hésé, kari marieuskeun wé tandukna.”

Saréréa gogodeg. Ari Si Kabayan padamuji téh nyéréngéh wé bari ngusapan tuurna nu barared.

Uncal pada ngarecah. Si Kabayan ngajingjing pingping uncal bari heheotan.

(Tina *Gapura Basa Jilid 2*, Karya Drs. Hidayat Suryalaga, spk.)

Si Kabayan Pasea

Si Kabayan mah ari nyarita sok sahinasna, tara dijieun-jieun. Tapi ku lantaran jujur teuing, ku tatanggana sok di sebut jelema bodo. Pedah ari ngomong sok satarabasna.

Padahal mun dilenyepan mah, omongan si Kabayan teh bener, malah tampolana mah sok bener teuing. Geura model kieu omong-omongan si Kabayan mah, mun di ajak nyarita ku batur teh:

Si Kabayan keur ngasah bedog sisi balong, lar tatanggana ngaliwat. Tuluy ditanya, "Keur ngasah bedog Kabayan?" Jawabana teh, "Naha atuh ari nyaho mah make nanyakeun?"

Papanggih jeung baturna nu geus lila ngumbara ka jauhna. Baturna nanya, "Cageur Kabayan?" Jawabna, "Naha da kuring mah henteu gering!"

Si Kabayan ngajingjing ganas, ditanya ku tatanggana, "Ti mana ngala ganas, Kabayan?" Jawabna, "Tina tangkalna, rek dibawa kahareup," jawab si Kabayan. Ngomong kitu teh daria naker, teu euleum-euleum.

Si Kabayan pasea jeung pamajikanana. Pamajikanana ceurik. Kadengeun ku tatanggana, tuluy nanya, "Ku naon Nyi Iteung ceurik, Kabayan?" Jawabna, "Ku biwirna." Di jawab kitu tatanggana teu ambek, kalah ka ngomong deui, "Ari sugan ceurik ku irungna."

"Nyeta pinuh ku leho," omong si Kabayan.

"Tadi kadenge aduh-aduhan sagala. Ku maneh diteunggeulan?" tatanggana nanya deui.

"Heunteu. Kuring keur nyekel sapu. Pamajikan nyampeurkeun. Ah, disapukeun we!" ceuk si Kabayan.

"Teu kadenge ceurik ayeuna mah," ceuk tatanggana.

"Capeun," tembal si Kabayan.

Lila-lila mah tatanggana keuheuleun, asa diheureuykeun.

"Sugan gelo maneh mah, Kabayan! Ditanya sabener-bener. ngajawab sakainget!"

"Naha atuh ari nyaho kuring gelo mah, barang tanya bae?"

Pamajikanana nonghol tina panto. Panonna rambisak. Omongna, "Salaki kuring mah satengah buah leunca. Dititah ngala keusik jeung batu ka walungan, jualeun ka dayeuh, kalah ka ngambek."

Si Kabayan nembal, "Atuda sieun, ngala keusik jeung batu mah da lain pelak sorangan. Mun di titah ngala nangka, ngala lauk di balong, daek. Sabab pelak kuring sorangan. Ari ngala keusik jeung batu ti walungan mah, engke heula. Sieun ku nu bogana. Manasina walungan teh anu mitoha."

Ceuk tatanggana, "Hih, Kabayan, walungan mah eweuh nu boga."

Tembal si Kabayan, "Moal enya barang eweuh nu boga. Geuning kuring nuar kai ti leuweung, ditangkep ku kokolot. Cenah leuweung teh boga nagara. Walungan katut eusina oge pasti aya nu boga. Ngan teuing saha nu bogana. Pokona lain nu kuring, lain nu pamajikan, lain nu mitoha."

Ngadenge kitu, tatanggana teu ngajak nyarita deui, tuluy we ngaleos.